

ПРОБЛЕМНІ ОГЛЯДИ

Фізіотерапія в системі медичної освіти*.

Доц. Г. Л. Каневський, А. І. Вількомірський, С. Л. Юдилевич.

Кафедра фізіотерапії й курортології II медичного інституту (зав. — доц. Г. Л. Каневський) і кафедра внутрішніх хвороб I медінституту в Харкові (зав. — проф. В. М. Коган-Ясний).

Питання про викладання фізіотерапії у вищій і середній медичній школі, про підготовку та перепідготовку лікарських кадрів в інститутах удосконалення лікарів обговорювались на попередніх всесоюзних з'їздах фізіотерапевтів.

Велике зростання фізіотерапевтичної сітки, розширення обсягу застосування фізичних методів лікування в клініці гострих запальних та інфекційних захворювань, збільшення кількості фізичних агентів, що ми їх маємо (короткі й ультракороткі хвилі), — усе це ставить перед органами охорони здоров'я нові завдання.

А втім досі ще не розв'язане питання про місце фізіотерапії в системі інших медичних дисциплін у виші. Викладання систематичного курсу фізіотерапії та курортології не має ще єдиного загального плану.

Насамперед слід відзначити, що, не зважаючи на чималі зміни в програмах медичних вишів і технікумів, на теоретичних кафедрах — фізики, хемії, біохемії тощо, недосить зважають на доконечну потребу найшдильніше пов'язувати ці теоретичні дисципліни з викладанням фізіотерапії в наступних семестрах. Треба уточнити програми теоретичних дисциплін, пов'язавши деякі загальні проблеми з апаратурою і технікою, що її використовує сучасна фізіотерапевтична практика.

Роль і значення кафедри або курсу фізіотерапії у виші в різних місцях по-різному розуміють і по-різному розв'язують.

Фізичні методи терапії й профілактики слід викладати в медичних вишах після засвоєння студентом основ діагностики та пропедевтики. Студент у курсі загальної фізіотерапії повинен обізнатися з основами сучасного стану питання про фізіотерапевтичний вплив різних видів подразнень, з принципами побудови апаратури, з технікою й методикою застосування процедур та основними групами показань і протипоказань. Для засвоєння такого матеріалу слід читати курс загальної фізіотерапії на сьомому семестрі після циклу пропедевтичних терапевтичних дисциплін.

Спеціальна фізіотерапія має бути як обов'язковий або приватний доцентський курс серед основних провідних клінічних дисциплін (терапії, хірургії, гінекології, дитячих хвороб тощо) наприкінці медичної освіти —

* Порядком обговорення. Доповідь на III з'їзді фізіотерапевтів.

на дев'ятому або десятому семестрах. Цей курс у межах 16 — 24 годин на різних кафедрах має викладати кваліфікований фахівець даної спеціальності — фізіотерапевт. Тільки в перехідний період, до підготовки цих спеціалістів, курс спеціальної фізіотерапії може читати викладач курсу загальної фізіотерапії.

При теперішньому розподілі медичного вишу на три факультети — лікувально-профілактичний, педіатричний та санітарно-гігієнічний — треба диференціювати обсяг і систему викладання вже в курсі загальної фізіотерапії відповідно до профіля даного факультету. Це треба зробити до введення у виші розгорнутого циклу курсів спеціальної фізіотерапії.

Для засвоєння студентом згаданої програми курс загальної фізіотерапії потребує від 40 до 48 годин на різних факультетах.

Крім того, якщо у виші збережеться система практикумів, треба виділити певну кількість годин на спеціальну практику по фізіотерапії. Студентові під час практикуму треба дати змогу обізнатися й засвоїти техніку застосування процедур та керування апаратурою, бо ані в курсі загальної, ані в курсі спеціальної фізіотерапії немає змоги виділити на це потрібний час.

При цілком правильній тенденції уникати у виші багатопредметності, фізіотерапію треба викладати разом з бальнеологією та курортологією.

В Інституті удосконалення лікарів викладання фізіотерапії та курортології треба диференціювати відповідно до контингентів лікарів, що їх командирують для кваліфікації на різні курси. Усякий лікар, що приїждить для перекваліфікації та докваліфікації, повинен обізнатися з основами сучасної фізіотерапії у своїй дисципліні, звернувши спеціальну увагу в програмі викладання на питання показань та протипоказань.

Слід розширити та поглибити досвід проведення пересувних курсів виїздами співробітників кафедри на місця. Такі курси слід провадити для можливо більшої кількості лікарів району, протягом приблизно трьох місяців, по три дні кожен місяць, за спеціальною програмою. В інституті удосконалення лікарів слід широко практикувати 2½—3 і 4-місячні курси докваліфікації для фізіотерапевтів, які працюють у периферичних закладах.

Нарешті, як тимчасові заходи, до підготовки достатньої кількості спеціалістів-фізіотерапевтів в інтернатурі, аспірантурі, клінічній ординатурі тощо, треба організувати 6-місячні курси перекваліфікації лікарів, які мають достатню клінічну підготовку в якійнебудь галузі медицини (терапія, невропатологія, гінекологія тощо) і мають бажання перейти на роботу до фізіотерапевтичного закладу.

У медичних технікумах треба ввести викладання фізіотерапії. Не може бути фельдшера, що закінчує свою медичну освіту, не як слід обізнаного з важливим розділом медичної техніки у найскладнішій її частині — у галузі фізіотерапії. У навчальні плани технікумів треба ввести не менш як 90 годин на курс лекцій, семінарів і практичних занять по фізіотерапії і не менш як 100 годин на спеціальний практикум.

Це один момент, однаковою мірою важливий для викладання фізіотерапії і у виші, і в технікумі, і в інституті удосконалення лікарів. Для викладання курсу загальної фізіотерапії потрібна добре устаткована база. Інакше бо студент буде позбавлений змоги обізнатися з усіма сучасними фізичними агентами. Система одно-дворазових екскурсій до великого фізіотерапевтичного закладу не поповнює цієї прогалини.

~~Р-4789~~

П48783

Экспериментальная Медицина

Шестьдесятый журнал

№ 2

Л ю т и й
F é v r i e r

1936

La médecine
expérimentale

Сергей Медведов